

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego P8_TA (2017) 0056 z dnia 2 marca 2017 r. o uchyleniu immunitetu parlamentarnego Marion Anne Perrine Le Pen.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Marion Anne Perrine Le Pen pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Parlament Europejski.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – Rogesa / Komisja

(Sprawa T-475/17) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 — Dokumenty dotyczące instalacji produkującej mieszkanke granulatu rudy żelaza i rudy spiekanej — Dorozumiana odmowa dostępu — Wyrażna decyzja przyjęta przed wniesieniem skargi — Wniosek o umorzenia postępowania — Interes prawny — Oczywista niedopuszczalność]

(2018/C 052/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Altenschmidt i A. Sitzer)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: H. Krämer, pełnomocnik)

Przedmiot

Żądanie na podstawie art. 263 TFUE mające na celu stwierdzenie nieważności, tytułem głównym, dorozumianej decyzji Komisji z dnia 20 czerwca 2017 r., a posiłkowo, decyzji z dnia 11 lipca 2007 r., odmawiających udzielenia dostępu do dokumentu Ares (2017) 1684109, z dnia 2 listopada 2009 r., i do dokumentu Ares (2017) 1685639, z dnia 29 listopada 2009 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2017 r. – Comprojecto-Projetos e Construções i in. / EBC

(Sprawa T-768/17)

(2018/C 052/45)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Comprojecto-Projetos e Construções, Lda. (Lizbona, Portugalia), Paulo Eduardo Matos Gomes de Azevedo (Lizbona), Julião Maria Gomes de Azevedo (Lizbona), Isabel Maria Matos Gomes de Azevedo (Lizbona) (przedstawiciel: M. A. Ribeiro, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów, w szczególności:
 - i) decyzji pozwanego o odmowie podjęcia działania;
 - ii) decyzji pozwanego o odmowie wszczęcia postępowania o naruszenie;
 - iii) decyzji prezesa Banco Portugal (banku Portugalii) i pozostałych „urzędników”, którzy wypowiedzieli się odnośnie do skarg i wezwań złożonych w okresie pomiędzy 26/06/2013 a 22/04/2015.
- Z tych samym względów wnosi o zajęcie stanowiska przez TSUE:
 - i) aby obecni skarżący mieli możliwość uchylecia stanowiska sądów, które orzekły w sprawie powództwa cywilnego o odszkodowanie przeciwko BCP i in.;
 - ii) aby obecni skarżący mieli możliwość wystąpienia z powództwem odszkodowawczym przeciwko państwu portugalskiemu;
 - iii) aby możliwa była ocena tego, czy państwo członkowskie/Ministério Público/PGR [Procuradoria Geral da República] mieli powody dla odmowy wystąpienia z powództwem cywilnym;
 - iv) aby możliwa była ocena tego, czy państwo członkowskie/Ministério Público/PGR [Procuradoria Geral da República] mieli powody dla niepowiadomienia OLAF o tej sprawie.
- Na wypadek, gdyby TSUE uznał argumentację skarżącą na podstawie art. 268 i 430 TFUE, o skazanie EBC na zapłatę kwoty 45 828 257,80 EUR, powiększonej o odsetki za zwłokę liczone według stopy ustawowej do dnia całkowitej zapłaty oraz o pozostałe wydatki, szkody, które zostaną przedstawione po przeprowadzonych interwencjach;
- niemniej jednak, biorąc pod uwagę art. 280 TFUE oraz to, że zgodnie z art. 299 TFUE akty „Europejskiego Banku Centralnego, które nakładają zobowiązanie pieniężne na podmioty inne niż Państwa, stanowią tytuł egzekucyjny”, Trybunał powinien postanowić, aby pozwany dochodził zapłaty takich kwot przez BCP [Banco Comercial Português];
- biorąc pod uwagę to, że krajowy bank centralny jest „organem administracyjnym właściwym do rozpatrywania skarg lub do wszczynania właściwych postępowań sądowych” zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2005/29 WE, oraz postanowieniem art. 81 ust. 1 i art. 83 ust. 1 dyrektywy 2007/64/WE oraz zgodnie z postanowieniem art. 96 ust. 1 Sankcje pomocnicze – Decreto Lei 317/2009, urzędnik pozwanego powinien nakazać BCP przekazanie „niezwłoczne” wyżej wymienionych kwot na rachunki skarżących.
- Pozwany:
 - (i) powinien wezwać swojego pełnomocnika, krajowy bank centralny, o to, aby wezwał BCP do przedstawienia ww. dowodów, oraz na wypadek, gdyby na podstawie art. 13 ust. 2 aktu ustanawiającego EBC nie zostały one przedstawione przez instytucję kredytową, niezwłocznie „przekazać” sporne kwoty na rachunki obecnych skarżących;
 - (ii) z uwagi na to, że może zaistnieć konieczność, że instytucja kredytowa zostanie zmuszona do „niezwłocznej” zapłaty na rzecz obecnych skarżących odszkodowania, powinny zostać spełnione postanowienia art. 41 ust. 2 lit. a), akapit drugi art. 47, art. 49 KPPUE, to znaczy, tak jak ma to miejsce w stosunku do Banco Portugal i Ministério Público/PGR, biorąc pod uwagę postanowienia art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2532/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczącego uprawnień Europejskiego Banku Centralnego do nakładania sankcji, EBC powinien postanowić o „wszczęciu postępowania w sprawie naruszenia”, nakazując BCP podjęcie działania, w taki sposób, aby owa instytucja kredytowa musiała zająć stanowisko, i nie mogła odmówić podjęcia działania;

- pomimo że zgodnie z art. 256 TFUE ust. 1 nie należy to do kompetencji Sądu, jeżeli krajowy bank centralny nie przyznaje się do „uchylenia jednemu ze zobowiązań, które na nim ciąży na mocy Traktatów, bank ten jest zobowiązany podjąć środki, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału” zgodnie z art. 271 TFUE lit. d), tak że należy skierować pytanie do Trybunału Sprawiedliwości;
- pomimo iż również nie należy to do kompetencji Sądu, jeżeli TSUE uzna, że skarga skarżącej jest zasadna na podstawie art. 264 TFUE, Sąd powinien zaproponować Trybunałowi, aby stwierdził nieważność stanowiska krajowego banku centralnego, które zostało przejęte przez pozwaną, oraz zgodnie z art. 41 ust. 1 lit. c) KPPUE, art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 11 ust. 3 lit. c) dyrektywy 2005/29/WE i przedstawił uzasadnione stanowisko;
- że pozwana i TSUE wzywają Estado português/Ministério Público/PGR do podjęcia działania i zajęcia stanowiska w przedmiocie czynności dokonanych przez BCP;
- pozwany przekazuje niniejszą sprawę OLAF;
- na podstawie art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem, zwrot kosztów niniejszego postępowania, które zostaną obliczone w odpowiednim czasie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Naruszenie obowiązku uzasadnienia art. 41 ust. 2 lit. c) Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, art. 296 TFUE i art. 11 ust. 3 dyrektywy 2005/29/WE⁽¹⁾.
2. Niezależnie od kradzieży „z włamaniem” z „budżetu”, BCP wiedział lub miał obowiązek wiedzieć, że chodziło o wykorzystanie systemu finansowego w celu prania brudnych pieniędzy, a w konsekwencji instytucja kredytowa wiedziała, że miała do czynienia z oszustwem podatkowym lub unikaniem opodatkowania oraz przyczyniała się do zmniejszenia dochodów budżetowych Unii. Akty te są „sprzeczne z prawem i szkodzą interesom finansowym Unii” i chodzi o „nadrzędne względy interesu ogólnego”, które stanowią słuszny cel, mogący uzasadniać ograniczenie w swobodnym świadczeniu usług.
3. Niezależnie od formy, ponieważ około ponad 1 000 000 EUR zostało skradzionych z „budżetu” chodzi o „interesy finansowe Unii”, w szczególności przychody, które stanowią „budżet Unii Europejskiej, jak również przychody należące do budżetów instytucji, organów, podmiotów i agencji, jak również kontrolowanych i zarządzanych przez nie budżetów”, a co za tym idzie chodzi o akty, które stanowią „naruszenie prawa” poprzez „naruszenie przepisu prawa wspólnotowego wynikające z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, które skutkowało lub mogło skutkować szkodą dla ogólnego budżetu Wspólnoty lub budżetów zarządzanych przez Wspólnoty, bądź to poprzez zmniejszenie lub zniesienie wpływów pochodzących ze środków własnych pobranych bezpośrednio na rachunek Wspólnot, lub też poprzez nienależny wydatek”.
4. Jeżeli instytucja kredytowa, państwo członkowskie/ krajowy bank centralny, Europejski Bank Centralny lub państwo członkowskie/Ministério Público/PGR dowiedzą się o takim rodzaju naruszeń i praktyk, i zezwolą na nie, bez ich ukarania, zachęcają one tym samym do naruszania art. 310 ust. 5 i 6 oraz art. 325 ust. 1, 2 i 3 TFUE, a także dopuszczają, aby dane instytucje kredytowe dokonywały czynności, które stanowią „naruszenie prawa” z powodu naruszenia postanowień art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 2988/95.⁽²⁾
5. Decyzja, którą strona pozwana odmówiła działania, spowodowała:
 - i) brak poinformowania OLAF o niniejszej sprawie;
 - ii) brak wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia przeciwko instytucji kredytowej BCP;
 - iii) opóźnienie orzeczeń sądów cywilnych rozpoznających od dnia 1 stycznia 2010 r. powództwo o odszkodowanie przeciwko BCP i in.;
 - iv) nieodwracalny brak skazania jej pełnomocnika, Banco de Portugal w postępowaniu sądowo administracyjnym wszczętym w dniu 27 października 2015 r., obecnie toczącym się przed Tribunal Administrativo e Fiscal de Sintra, który do tej pory nie orzekł w tej sprawie.

6. Naruszenie obowiązku bezstronności, podziału władzy i naruszenie istotnych formalności ze strony pełnomocnika pozwanego, Banco de Portugal.

- (¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, L 312, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2017 r. – US / EBC

(Sprawa T-780/17)

(2018/C 052/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: US (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;

w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny (obejmującego okres od 1 września 2015 r. do 1 września 2016 r.) i decyzji z dnia 15 grudnia 2016 r. dotyczącej Annual salary and bonus review („ASBR”) za 2016 r., doręczonych skarżącemu, odpowiednio, w dniach 30 listopada 2016 r. i 9 stycznia 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 3 maja 2017 r. oddalającej wnioski skarżącego o przeprowadzenie przeglądu administracyjnego z dnia 15 lutego 2017 r. i 9 marca 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 12 września 2017 r., doręczonej skarżącemu w dniu 19 września 2017 r., o oddaleniu zażalenia wniesionego przez niego w dniu 7 lipca 2017 r.;
- zasądzenie odszkodowania za poniesione szkody;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty w odniesieniu do żądania stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny za 2016 r.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia w zakresie, w jakim sprawozdanie z oceny strony skarżącej ogranicza się do ogólnej krytyki, pełnej powtórzeń i mającej charakter błędnego koła.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistych błędów w ocenie, którymi obciążone jest sporne sprawozdanie.
3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia władzy, mobbingu stosowanego wobec strony skarżącej oraz naruszenia obowiązku staranności i zasady dobrej administracji.
4. Zarzut czwarty dotyczący nieprawidłowości proceduralnej popełnionej przez stronę pozwaną w toku sporządzania spornego sprawozdania.